

За пикселите и морето

Пикселите са много важна част от ежедневието ни- те са в компютрите, телефоните, таблетите, мониторите на телевизорите. Няма начин поне веднъж да не сте се питали колко пиксела имат очите. Тълкуването на този въпрос е различно при всеки човек. Аз смятам дори, че е малко странно. Не съм нито учен, нито разбирам много от зрението на хората, но все пак ми е интересно дали очите имат пиксели?

Лежа си на плажа и гледам морето. Ако бях някакъв монитор, сигурно щях да успея да разгранича всички нюанси на цветовете и багри на морската вода в близост, в далечина и в дълбочина. Но аз съм най- обикновено момиче на 12 години, което онемява от възхищение всеки път, когато дойде на морския бряг. Златото на слънцето и пясъка, преливащото синьо в зелено, в мастилено , в изумрудено, в розово- лилаво вълшебство на прегръдката на водата с брега , лекото поклащане на цялата тази необятна шир, танцуваща с хоризонта, от която ти се завива свят и губиш равновесие. Лягаш отмаял на пясъка, а над теб препускат развели белите си гривни млади облаци по яркосиньото небе, което там някъде се гмурва в морето..... Откъде толкова разделителна способност на обикновеното човешко зрение да улови цялата тази фантастична цветова фиеста!

Забранявам си да мисля за високите технологии и се отдавам за пореден път на удоволствието да почувствам морето със всичките си простички човешки сетива. Вглеждайки се в него, виждам вълните като красиви момичета в сини рокли с къдрави бели волани, които вятърът повдига и танцува с тях в ритъма на прибоя. Във водата под тях в същият приказан ритъм поклащат белите си полилеи медузите, а ята от малки рибки се стрелкат помежду им и ги аплодират, пляскайки с опашчици. Истински морски бал! От тук са започнали всички приказки за морето, за цар Нептун, за малката русалка.....Защото не е важно колко са пикселите на човешкото око, а какво човек може да види със сърцето си!

Около мен е пъстра , човешка глъч. През притворените ми мигли се процеждат оранжевите слънчеви лъчи, а с тях детски възторжени викове, мъжки доволни закачки и кокетен женски смях. Морето има за всекиго по нещо. Всеки тук е дошъл с очаквания и си тръгва доволен. Тези дребни човешки радости не могат да се измерят или покажат с пиксели. Целувката на знойното слънце, хладната прегръдка на водата, смехът, който завира във водните пръски на вълните, адреналинът, който взривява вените ти! Трябва да си преживял морето, да си се докоснал до всичките му удоволствия , за да го почувстваш като живо същество, което те чака и обича. Същество също като теб и мен- със своите приливи и отливи, със своите радости и тъга, със своята благодат и гняв.

Това , че рядко виждам морето, не ми пречи да бъда негов приятел и да мисля за него всеки ден. Знам, че и то ме обича, защото всеки път, когато се връщам при него, то

радостно плисва в краката ми и свежда глава, като приятел, на който съм липсвала дълго. Сядам до него на брега, галя водите му и си говорим без думи. То ме разбира и аз го разбирам. Изпълва ме цялата, дарява ми спокойствие и нежност. С думи даже ми е трудно да изкажа чувствата, които то събужда в мен. Никоя картина, с колкото и пиксела да е тя, не би могла да отрази това, което чувствам.

Пикселите може би ще свършат страхотна работа един ден, за който не искам, ама никак не искам да съм права. Ако всички живеещи и почиващи на бреговете на Черно море бъдат още по- безотговорни и глупави и продължават да не опазват и да замърсяват водите му, един ден само на дисплеите с милиони пиксели, живеещите след нас ще могат да го видят в цялата му красота и съвършенство. Нима големите хора не виждат и не разбират това? Или и малкото пиксели на очите им са превърнати в доларови знаци или нямат сърца, за да обичат истински!